

ΤΟΠΕΙΟ

(Του περιήμου Ιάπωνος ζωγράφου Φουζιτά)

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. ESCOFFIER

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ

Μόλις τελείωσα τις σπουδές μου στο «Λύκειο τών Καλογρατών», στο οποίο από μικρούλα ήμουν εγγραμμένη — κατακτώντας ακατάπαυστα το φαμίνα της διπλής οργάνειας μου και της μοναξιάς μου — δεχθήκα μιά μέρα την επίσκεψη του Έκτορ, του μέλλοντος συζύγου μου...

Ψηλός, κομψός και άβροχς στους τρόπους, υποκλήθηκε με χαρά, μου εξέφρασε την χαρά του για την καθημερινή και συναναστροφή μας, την ανεμπόδιστη απ' τις στενωπέριες διαταραχές του Άρκεϊου, κι έπειτα μου είπε με σοβαρό ύφος, ανάλογο προς την περίπτωση :

— Ξέρετε, δεσποινίς, σέ τί όφείλεται ό προσεχής μας γάμος ;... Σημειοφωνήσατε και οι δύο μας με την ενήχη που εξέφρασε ό μακαριώτης ό πατέρας σας, όταν ξεφραχόσε, πληρωμένος θανάσιμα σέ μοναξιά με τόν πατέρα μου, από κάποια γελοία άφορηή κι' απ' τραγική παρεξήγησι...

...Θυμάστε τά τελευταία λόγια του, που μās άρραβώνισαν αδιάφορητα απ' τά μικρά μας χρόνια ;... Είπε στον πατέρα μου : — «Ό γικός σου να παντρευθί την κόρη μου, σάν μεγαλώσω, και θα νοιώσω υπέρτατη ευτυχία, στον τάφο μου μέσα... Ύγαινε... Σέ συζητώ !»...

...Αυτά τά στεγνά του λόγια έδεσαν τις τύχες μας από τότε, και σήμερα θα σάς ζητήσω επισήμως την όριστική τακτοποίησι της έκκενομητος αυτής...

Θέλησα να πηδήσω στον λαμό του Έκτορ, εκείνη τη στιγμή, και να του ξεφρονίσω με λαχτάρα πόσο τόν αγαπούσα, πόσο τόν εκτιμούσα, και πόσο τά χρόνια — πουδαν περάσει εν τώ μεταξύ, απ' τό τραγικό εκείνο γεγονός της μοικρίας όσο κι' ανεπιθύμητης μονομαχίας — στερέωσαν στην αρχή μου τό αισθήμα τό τριφερό, που από μικρούλα έζώμη έννοιωθα γι' αυτόν...

Μά κάτι, σάν έγωισμός μαζί και πείσμα, με κράτησε μουδιασμένη. Κι' άπορρίθηκα άγέροχα :

— Είμαι έτοιμη, κύριε, να σημειοφορώ — με την τελευταία θέλησι του άληγομητόν πατέρα μου... Νοιώθω πως δέν μου επιτρέπεται να διαθέσω ελεύθερα την καρδιά μου, δεσμοδεμένη

καθώς είμαι απ' την ιερή ενήχη του, της οποίας άποζημιωτικός οβολός ήταν και είνε να μέινον και στο μέλλον σφιχτοδεμένες ή δυό οίσογγενείς μας, που χωρίστηκαν γιά λίγα χρόνια απ' τό άδιχοζυμένο αίμα... Κανονίστε συνεκώς την ήμερα τών γάμων μας, κι' εγώ θα σάς έκτατώσω...

Πόνος κρυφός παραιόφρασε γιά λίγο, τά εδγενικά χαρακτηριστικά του καλού μου Έκτορ. Μοιρομάρισε :

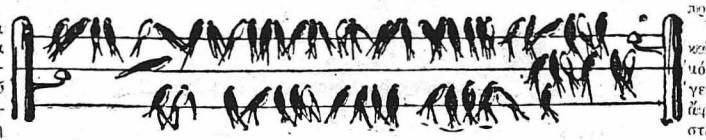
— Δεσποινίς, θα ήμουν εύτυχισμένος, αν έβγαινε απ' την καρδιά σας ή σιγκατάβασις αυτή... Φαίνεται, πως δέν στάδηρα τόσο τυχερός, ώστε να σάς εμπνεύσω αισθήματα τριφερότητας απέναντί μου... Έλλίξω όμως στο μέλλον να κερδίσω — με την άπόλυτη άφορσίωσι μου — την καρδιά σας... Γι' αυτό, όλο ήμερα τών γάμων μας την 18 Φεβρουαρίου, ήμερα της ένηλικιώσεώς σας, ώστε να μπορήτε ν' άρνηθήτε και νοιώσω, αν ως τότε έξακολούθησει — δυστυχώς — ή καρδιά σας ναίνα κλειστή γιά μένα !...

Υποκλήθηκε και μ' άφησε μονάχη. Τι πόρα έννοιωσα, Θεέ μου, αιώτες τους λίγους μήνες !... Πόσο ήμουν δυστυχισμένη, πόσο καταφρονημένη τό άδιόρθωτο γενναίο πείσμα μου, και πόσο δυσρούσα να ξανάβλεπα τόν Έκτορ.

Μά εκείνος δέν πάτησε καθόλου τό πόδι του στο σπίτι μου. Περιουσιόταν μόνο να μου στέλνη, κάθε μέρα μπουζέτα φρεσκοζυμμένον λουλουδιών, μα αντί νύχτετα κι' ό ίδιος — ώ, αν έχοχόταν, Θεέ μου, τόσο γλυκά θα τόν φιλούσα ! — περιοριζόταν να τά συνοδεύη με λίγες λέξεις τυπικές, που φανέροναν όσποσο κρυμμένη λατρεία κι' άφάνταστη μελαγχολία...

Έφρασε, τελοςπάντων, ή 18η Φεβρουαρίου. Ημέρα γέμισιμη γιά μένα, άνυπόμονα επιθυμητή και βαθεία λαχταριστή. Σηκώθηκα πρωί, πρωί, πήρα τό μπάγιο μου και σιγνορίθηκα, κι' έπειτα με κρυφούς παλιούς άνευπομησιας νύθηρα και στολισήμα όσο μπορούσα πιο προσεκτικά...

Τέλος, κτύπησε τό κουδούνι, και λίγο έλειψε να λιποθυμήσω, μόλις ή καμαριέρα μου άνάγγειλε τόν κάδο Λαγρών. Τόν άφησα έπίτηδες να περιμένη στο σάιόν, λίγη ώρα, έξορξια

μια στενή φιλάρεσκη ματιά στον καθρέφτη, κι' ένθουσιασμένη απ' τον έαυτό μου, οπλίσθηκα με το πιο πλάνο χαμόγελό μου και πήγα να τον δω...

Μια ζλόμιασα και κλονίσθηκα : Γιατί δέν ήταν ο «κύριος Λεγκράν» γιός, μή ο «κύριος Λεγκράν» πατέρας, αυτός που έποκλίσθηκε αξιοπρεπεία απροσάτως και ποίησε με φωνή οργανωμένη :

— Δεσποινίς, επιφορτίσθηκα απ' το γιό μου να μάθω σήμερα απ' τα χείλη σας — ήλιθρα πενά απ' τους περιορισμούς που σας δέσμευαν ως τώρα — εν τόν θέλετε για σύζυγο... Είσιθε ενόλιξη πενά, και κυρία των πράξεών σας!...

Θέλησα να κλάψω τη στιγμή εκείνη και να ξεφωνίσω λόγια τρυφερά αγάπης και παραλόγων. Θά ήθελα να δωξω τον κρυφό σπαργαμό μου, για την αδιάφορη αυτή στάση του, και να φανερώσω με λυγμούς τον πόνο μου, για την αγέροχη κι' άκαρδη τακτική του τόσους μήνες...

Μά με νίκησε και πάλι ο καταραμένος έγωισμός μου. Τό φρερό πρόσωπό μου απάγεινε άσυγκλητο, και ή ξερή φωνή μου άντήχησε πρήσινα :

— Ειδοποιήστε τον κύριο κίο σας, παρακαλώ, ότι πάντα μου ήμια διατέκμενη ή ύπακούουσα, στην έπέρτατη ενήχη του καλού μου πατέρα!...

Σέ λίγες μέρες έγιναν οι γάμοι μας, με ξερομιστή μεγαλοπρεπεία. Ο καλός μου Έκτόρ — πάντα τυπωός και λεπτός — μοι' φρονόταν με άφθαστη στοργή, κι' όσες φορές προσπαθούσα, μάτια, να στρέψω τη συζήτηση σε τρυφερότε- θήματα, ξεκίνας γλιστρούσες επιτήθεια σαν χέλι.

Απελιπίωνη πενά να τον ξεμουαχόσω και να τον αναγκάσω να μοι' εκδηλώσει χαμότος — άχ, καταραμένε έγωισμέ μου! — την άγάπη του, αποκάσινα να ρεουίνω ύποκρινετικά την χρισί- μω ή κείνη «ερωτική θραδειά των γάμων μας». Ήμιον βέβαια, πως ή τρυφερότης της στιγμής ήλλωνε άνάμεσα μας τον πάγο της πληγωμέ- νης, από τραϊσιό μου, άνδρωξης φιλοτιμίας του, και θά τον έσπρωχνε — πρώτων αυτών, εν- νοείται! — σε εκδηλώσεις λατρείας...

Γι' αυτό, μόλις έβρισαν επιτέλους οι τόσο ένο- χλητοι — σε τέτοιες στιγμές — χαλεμομένοι, στηρίζθηκα με χειροκάρδι βίαιο στο μπράτσο του Έκτορ, και τον άφησα να με οδηγεί, μω- σοζαλισμένη από εύτηγία, στον κυριό κοιτόνα μας...

Μά κέρωσα σαν νεροή, μόλις υ' άφησε κατα- μεσής στο άνερωμαμένο αυτό δοκιάτο και μοίπε με πανερή αξιοπρεπεία :

— Κυρία μου, χάρις στην εύγενική συγκατά- θεσή σας να με δεχθήτε για σύζυγό σας, έθισα πενά το παρθέλθόν... Σας εύχαριστώ, γιατί άνα- κομψίσατε την οικογένειά μου από μια φριχτή τύχη... Από τώρα όμως άνοίγεται μπρο- στά μας ένα καινούργιο μέλλον, και μια ζωή καινούργια... Αναγνωρίζω σε τί μεγάλη θεσία έποβλήθηκατε, πάροντάς με για σύζυγό σας, αντίθετα ίσως απ' τους πόθους και τα όνειρα της καρδιάς σας... Γι' αυτό κι' εγώ, από σήμερα ως την τελευταία μου πνοή, θά προσπαθώ να ήλαφρίσω το βάρος της θεσίας σας, και να σας κάνω εύτηγισμένη... Ίδοι' ο κοιτόν σας...

Στό πλάι του ή βιβλιοθήκη... Και πλάι στη βιβλιοθήκη ο δικός μου κοιτόνος... Βλέπετε!... Θά ζούσε χωρισμένος, και πιστέψτε με, σās παρακαλώ, πως κι' ή δική μου ή θεσία δέν εινε κατώτερη απ' τη δική σας : Σ τ ά μ ά τ ι α τ ο υ ζ ο σ κ ο ν ε ν ω μ ε ν ο ι , μ α ή ψι- χ ε ς μ α ς χ ω ρ ι σ μ ε ν ε ς... Ξερωθούω για αύριο, κυρία...

Λατρεία από αγωνία, μά και μωρησιόρσια με πείσιμα :

Ξερωθούω... και σύμφορη!

Έμεινα μονάχη. Με τό κεφάλι ψηλά και με γλαρά τα μάτια, βά- δινα με ήθια ύποβόστη, ως την πλησιέστερη πολυθρόνα, και σιωπά- σιμα επάνω της βαρείας, ξεσπώντας σε άκαρτήτους λυγμούς...

Τραβούσα τά μαλλιά μου και καταρσίονον τον έαυτό μου, κι' έννοιω- θα την εύτηγία να πετάη μακριά μου, φοβισμένη κι' αυτή σαν άδύ- ναμο πουλάκι απ' τον άκαρτήτο έγωισμό μου κι' απ' το ξεφρενωκό μου πείσιμα...

Σηκώθηκα τέλος με διακεκολλημένο πρόσωπο κι' έπεσα στο κρεβ- βάτι μου ντυμένη. Δέν τολμούσα να σημά- νω στην καισιόερα μου, και πέρασα τη νύ- κτα μόνη, άκνη και σπαργαμένη...

Στίς 10 τό πρωί, έλαβα ένα σημείωμα απ' τον Έκτόρ. Με φωτούσε άν ήθελα να βγούμε μαζί περφότα στο δάσος. Σήκωσα ψηλά τό κεφάλι, οπλίσθηκα με δυο κουρά- γιο μοίκενε, και, πάροντας άποφασιστικά την πένηα, χάραξα σταθερά σ' ένα χαρτί αυτές τις λίγες λέξεις : «Ναι... αλλά με θά άρξω πρωί...»

Του τόσειλα με την καισιόερα, μά μά

άσυγκράτητη περιέργεια, άνάμνητη με αγωνία, μ' έσπρωξε να σηκω- θώ, να βιδώσω προφυλακτικά ως την βιβλιοθήκη και να χωροκινετώσω άδιάκριτα μέσα στον κοιτόνα του...

Είδα τότε πόνο όλοφάνερον στο εύγενικό πρόσωπό του, την ώρα που διάβαζε τό λαγωνικό μά και αγέροχα πεισματάριζο σημείωμά μου. Και μορησιόρσια απελλιπίωνος, δημάτις λίγο νευρικά, κι' έβριγε κατόπιν με σφιχτό κεφάλι, στενάζοντας βαδειά...

Γέμισε άργά τό θρόνο και φάγαμε μαζί. Ψυχρός και τυρωός αυτός, βοοδή κι' άδιάφορη έγώ, μά στην έπιφάνεια κι' οι δυο μας, ζωός...

Μοίπε με τρυφερότατη φωνή, μόλις άποφάγαμε :

Έχεις όρεξι για θέατρο, άπόψε;...

Του άποκρίθηκα, άντιπόμωνη και λαχταρισμένη :

— Όχι... Έχω όρεξι για συζήτηση σοβαρή... Θέλεις;...

— Σε άκούω... Πάμε στη βιβλιοθήκη να ποίειε τον καφέ...

Πέρασα τό μπράτσο μου στο χέρι του. Έννοιωσε πως συγκεκολλη- μων από άσυγκράτητη τρυφερότα, και ημήθρισε στοργικά :

— Τι έχεις;... Ύποφρέεις... Τόσο σοβαρό είν' αυτό που ήθ' μωι' πής;...

Τραύλινα, ενώ τό πρόσωπό μου άκτινοβολούσε από εύτηγία κρηγή :

— Ναι... Θά δής και θά κρηγίς μόνος σου...

Μοψάριξε έλαφρά τό χέρι και μπήκαμε στη βι- βλιοθήκη. Μά άντις να σταματήσωμε εκεί, τον τραύλιξα ως τον κοιτόνα του, άνοιξα γρήγορα την πόρτα, τούδειξα τό κρεβάτι μου πλάι στο δικό του, και ξεφώνισα έξαλλη :

— Είπα και τό τοποθέτησαν εκεί, απ' τό μεση- μέρι... Θέλεις τώρα να πάμε στο θέατρο;...

Βοοθός απ' τη συγκίνηση υ' έσφιξε στην άγκα- λιά του, ενώ κι' εγώ, γυρισμένη μ' έγκατάλειψη στον όμο του, άμυνα τά χείλη μου να χαϊδεύον- τα απ' τά δικά του...

Ήμιον κυριμένη, γιατωρισμένη απ' τό ξεφρε- νικό μου πείσιμα, μά κι' εύτηγισμένη. Και... και δέν πήγαμε στο θέατρο!...

ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

ΤΑ ΒΡΕΦΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Σέ πολλούς λαούς, κι' όχι μονάχα στους πρώτο γόνους, αλλά και σε κείνους που λέγονται πολιτι- σμένοι, επικρατούν άνόητες προλήψεις και δεισι- δαιμονίες σχετικώς με την γέννηση και την άνατρο- φή του παιδιού.

Σ' όλη την Εύρωπη, από παντός άιως στην Ί- ταιία, Γαλλία και Έλλάδα, πιστεύουν ότι ένα πλήθος φαντασιωπών περιτριφυγίων τό παιδί από της γεννήσεώς του, με την πρόθεση να του κάμουν κακό. Γι' αυτό κρημοίν στον λαμό του παιδιού ένα πλήθος φιλιαχτά, τα όποια έχουν την ιδιότητα να διώκουν τά κακά πνεύματα.

Οι χωρικοί της Βοητανίας κρημοίν στο λαμό του νεογέννητου ένα κομμάτι μωχλιασμένο και ξερό ψωμί, του φοροίν άκόμα κρηφελια σμένα και λερά ρούχα, για να ιδοίν αά πνεύματα ότι τό παιδί εινε πολύ φρεζο, να τό λυθηοίν και να μη θελήσουν να του κάμουν κακό. Του φρεϊάνουν άκόμα φιλιαχτά από κεφάλι όχιάζ ή πόδια τιγλο πόντικα.

Στά περιχώρα της Νεαπόλεως βυθίζον τό μωρό μέσα στο κρύο νε- ρό μιας πηγής, για να ιδοίν άν θά εδδωσιμηση στη ζωή του κι' άν θά γίνη φρερό. Άν δηλαδή τό άνισχυρισμένο μωρό άπλώσει τά ποδαράμα του, σημαίνει ότι θά ζήση και θά κρησώρη, άν τά μαζέψη, ότι γρήγο- ρα θά πεθάνη.

Άλλοτε και στην Ίταωνια γινόταν κάτι άνάλογο : Έγνάμιζε ή μητέρα τό στό- μα της κρηό νερό και τό έκρηχνε κατό- πιν με δύναμη στο πρόσωπο του μωρού της. Όσο περισσότερα κλάματα έκανε τότε τό μωρό, τόσο μεγαλείτερες έγγυή- σεις έδινε για τη μελλοντική σταδιοδρο- μία του και τη μακροζωία του. Άναθέ- τως, άν τό παιδί δέν εφώνωζε καθόλου, αυτό έσημαινε ότι ήταν καταδικασμένο σε σύντομο θάνατο!...

